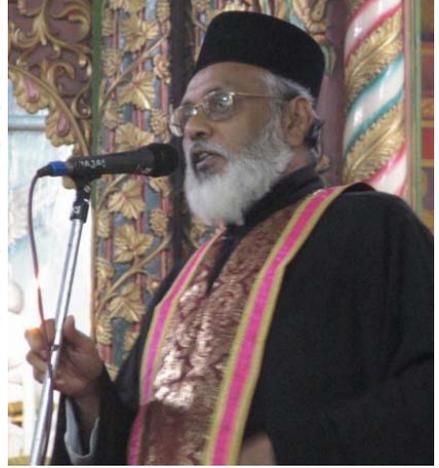

വിശുദ്ധമായ അസ്വസ്ഥത ഉള്ളിൽ വഹിച്ച രണ്ട് പിതാക്കന്മാർ

ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ്

കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാനത്തിൽ മുഖ്യ പങ്ക് വഹിച്ച രണ്ട് പിതാക്കന്മാരാണ് പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവനാസ്യോസ് ഒന്നാമനും പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസും എന്ന് പറയാമെന്ന് തോന്നുന്നു. അതിന്റെ കാരണം, 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ കേരളത്തിൽ തുടങ്ങിവെച്ച സാംസ്കാരികമായ നവോത്ഥാനം തുടങ്ങിയത് ഇവിടെ പഴയസെമിനാരിയിലാണ്. അതിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട കാരണക്കാരൻ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവനാസ്യോസ് എന്ന സെമിനാരി സ്ഥാപകനായ പിതാവാണ്. അദ്ദേഹം തുടങ്ങിവെച്ചത് ഒരു അക്ഷരവിപ്ലവമായിരുന്നു. അതിനുശേഷമാണ് കേരളത്തിൽ വിദ്യാലയങ്ങളുടെ ശൃംഖല തന്നെ ഉണ്ടാകുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസവും അതിന്റെ പ്രേരണയിൽ മലയാളവും കേരളത്തിലെ മറ്റ് സാംസ്കാരികമായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൊക്കെ ആരംഭിക്കുന്നതിന് കാരണമായിത്തീർന്നത് പഴയസെമിനാരിയുടെ സ്ഥാപനമാണ്. പക്ഷേ, അതൊരു സഭയോട് ബന്ധപ്പെട്ട സ്ഥാപനമായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ചരിത്രത്തിൽ അത് പലപ്പോഴും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെ പോയിട്ടുണ്ട്.

പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി തുടങ്ങിവെച്ച അക്ഷരവിപ്ലവത്തെ ഒരർത്ഥത്തിൽ ഫലപ്രദമായി പുഷ്കലമാക്കിയ ആളാണ് അഭിവന്ദ്യനായ പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനി. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന ദശകങ്ങളിൽ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ സർവ്വ മണ്ഡലങ്ങളിലേക്കും യാതൊരു കുസലുമില്ലാതെ, ഒരിക്കലും ആർക്കും നിർവചിക്കാനാവാത്തവിധമുള്ള വിജ്ഞാനതൃഷ്ണയോടു കൂടി അദ്ദേഹം കയറിയിറങ്ങി. ലോകത്തിലെ പ്രമുഖരായ വൈജ്ഞാനികരുമായി അദ്ദേഹം സംവാദം നടത്തി.

നമ്മുടെ കേരളത്തിന്റെ മണ്ണിൽ ജനിച്ച് നമ്മുടെ സഭയുടെ പ്രിയ പുത്രനായിരുന്ന ഒരാൾക്ക് അങ്ങനെയൊക്കെ സാധിച്ചു എന്നുള്ളത് നമ്മുടെ ആളുകൾക്ക് പലപ്പോഴും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. പക്ഷേ, അങ്ങനെ സംഭവിച്ചു. ഈ സെമിനാരിയുടെ തന്നെ ഭിത്തികളെ ഉറപ്പിക്കുകയും കയറുകളെ അതിവിശാലമായി നീട്ടുകയും ചെയ്തു. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ എന്നും വികസനമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതിരുകളെയാണ് ആ തിരുമേനി തേടിയത്.

അപ്പോൾ, നവോത്ഥാനത്തിന്റെ അങ്ങേത്തലയ്ക്കലും ഇങ്ങേത്തലയ്ക്കലും ഈ രണ്ട് പിതാക്കന്മാരെയും നാം അനുസ്മരിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു അപാകതയുമില്ല, അത് ഏറ്റവും ഉചിതമാണ് എന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടു മൂന്ന് കാര്യങ്ങൾ ഈ അവസരത്തിൽ ഒന്ന് സൂചിപ്പിക്കുകയാണ്. ഒന്നാമതായിട്ട് ഈ രണ്ട് പിതാക്കന്മാരും ഒറ്റപ്പെട്ട ആളുകളല്ല. നമ്മുടെ സഭയുടെ അതിപുരാതനമായ ഒരു പാരമ്പര്യത്തിന്റെ തേജസ്സുറ്റ കണ്ണികളാണ് ഇവർ രണ്ടു പേരും. ഇപ്പോൾ ജനതക വിജ്ഞാനവും മറ്റും വളരെയധികം വികസിച്ചതോടുകൂടി ആളുകൾക്കെല്ലാം ഏതാണ്ടൊക്കെ അതിനെക്കുറിച്ച് ധാരണയുണ്ട്. ഡി. എൻ. എ. ടെസ്റ്റ് എന്താണെന്നു ചോദിച്ചാൽ പോലും സാധാരണക്കാർക്കും അറിയാം. അത് ആക്ഷരികമായിത്തന്നെ ജീവന്റെ കണ്ണികളാണ്. ഒരു കണ്ണി അനേകം കണ്ണികളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. ആ കണ്ണികൾ വീണ്ടും പുതിയ പുതിയ കണ്ണികളെ ജനിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ജീവന്റെ ആരംഭം മുതൽ ഇന്നുവരെയും പരസ്പരം ബന്ധിതമായിരിക്കുന്ന ജീവന്റെ ശൃംഖലയാണ് ജനതക വിജ്ഞാനത്തിലൂടെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അനാവരണം ചെയ്യുന്നത്. കുറേക്കാലം മുമ്പുവരെ അതൊക്കെ ഒരു ആലങ്കാരിക പ്രയോഗം മാത്രമാണെന്നായിരുന്നു ആളുകൾ വിചാരിച്ചിരുന്നത്. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ അത് അങ്ങനെയല്ല, ആക്ഷരികമായിത്തന്നെ ഈ കണ്ണികൾ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇവയുടെ പാരസ്പര്യവും ഇവയുടെ തുടർച്ചയുമാണ് ജീവന്റെ രഹസ്യം എന്ന് നമുക്കിപ്പോൾ അറിയാം. ജനതകവിജ്ഞാനം വികസിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ആദ്ധ്യാത്മികതലത്തിൽ സഭയ്ക്ക് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് പാരമ്പര്യത്തെക്കുറിച്ചും അതിന്റെ കണ്ണികളെക്കുറിച്ചും നമ്മൾ പറയുന്നത്. ഈ രണ്ടു പിതാക്കന്മാരും വളരെ ശ്രേഷ്ഠമായ പ്രകാശത്തിന്റെ കണ്ണികളാണെന്നു പറയുമ്പോൾ, അവരെപ്പോലെ ധാരാളം ആളുകൾ നമുക്ക് ദൃശ്യരും അദൃശ്യരുമായിട്ട് നമ്മുടെ ഓർമ്മയിൽ ഉള്ളവരും ഇല്ലാത്തവരുമായിട്ടുണ്ട്. ഈ ചാപ്പലിൽ തന്നെ എത്രയോ ആയിരം പിതാക്കന്മാരുടെയും അമ്മമാരുടെയും സഹോദരങ്ങളുടെയും കണ്ണുനീർ വീണിട്ടുണ്ട്. എത്രയധികം പ്രാർത്ഥനകൾ ഇവിടെനിന്ന് സുഗന്ധധൂപത്തോടൊപ്പം ദൈവസന്നിധിയിലേക്ക് ഉയർന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ ലോകത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി, മനുഷ്യന്റെ ക്ഷേമത്തിനു വേണ്ടി, ഏതെല്ലാം നല്ല ആഗ്രഹങ്ങളും പ്രാർത്ഥനകളും ഇവിടെനിന്ന് ഉയർന്നിട്ടുണ്ട് എന്ന് നമ്മൾ പലപ്പോഴും ചിന്തിക്കാറില്ല.

ഈ നവംബർ മാസത്തിൽ തന്നെ നമ്മിൽ നിന്നു വേർപെട്ടുപോയ ശ്രേഷ്ഠ മല്പാന്മാരായ വി. സി. ശാമുവേൽ അച്ചൻ, ഞാർത്താങ്കൽ കോരൂതു മല്പാനച്ചൻ തുടങ്ങിയവരെയും ഈ അവസരത്തിൽ നമുക്ക് ഓർക്കാം. അങ്ങനെ മല്പാന്മാരുടെയും വേദശാസ്ത്ര വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും പിതാക്കന്മാരുടെയും ഒക്കെ ഒരു ശ്രേഷ്ഠമായ നിരയാണ് നമ്മുടെ മുമ്പിലുള്ളത്. അതിന് തിലകം ചാർത്തുന്ന രണ്ടുപേരുടെ ഓർമ്മയാണ് നാമിന്ന് ഇവിടെ ആഘോഷിക്കുന്നത്.

രണ്ടാമതായിട്ട്, ഈ രണ്ട് പിതാക്കന്മാരെക്കുറിച്ചും പറയുമ്പോൾ അവർ ഒരു തരത്തിലുള്ള വിശുദ്ധമായ അസ്വസ്ഥതയെ ഉള്ളിൽ വഹിച്ചിരുന്നവരാണ്. കുനംകുളത്തുനിന്ന് ഒരാൾ, അന്ന് വലിയ പ്രാധാന്യമൊന്നും ഇല്ലാതിരുന്ന ഈ കോട്ടയത്തു വന്ന് ഇതുപോലെ ഒരു പഠിത്തവീട് സ്ഥാപിച്ചിട്ട്, അത് കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ചരിത്രത്തിന്റെ നാനി കുറിക്കാൻ ഇടയായിത്തീർന്നെങ്കിൽ അതിനു പുറകിൽ ഈ വിശുദ്ധമായ അസ്വസ്ഥത ആ പിതാവിന്റെ ഉള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ്. സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശക്തിദുർഗം എന്നു വേണമെങ്കിൽ വിളിക്കാമാകുന്ന കുനംകുളത്ത് അദ്ദേഹത്തിന് സുഖമായിട്ട് ജീവിക്കാമായിരുന്നു. അധികാരത്തോടെ, സ്വാധീനത്തോടെ ഒക്കെ ജീവിക്കാമായിരുന്നു. അതെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട്, തീർത്ഥാടകനായിട്ട് അദ്ദേഹം പ്രയാണം ചെയ്തു. എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് തീർത്ഥാടകനായിത്തീർന്നു ആ പിതാവ്.

വേദപുസ്തകത്തിൽ പഴയനിയമത്തിൽ നാം എടുത്തുപറയുന്ന രണ്ട് വ്യക്തികൾ തീർത്ഥാടകരായിരുന്നു. അബ്രഹാമും മോശയും. യിസ്രായേലിന്റെ ചരിത്രംകുറിച്ചവർ, ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ചവർ അവരാണ്. അബ്രഹാമും ഒരു തീർത്ഥാടകനായിരുന്നു. അന്ന് സംസ്കാരത്തിന്റെ പിള്ളത്തൊട്ടിൽ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മെസപ്പൊട്ടോമിയയിൽ യൂഫ്രട്ടീസ്, ടൈഗ്രീസ് നദികളുടെ ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ സസ്യശൃംഖലയായ ഭൂമിയിൽ നിന്ന് ഒന്നുമറിയാത്ത അജ്ഞാതമായ ഭൂമിയിലേക്ക് മരുഭൂമിയിലൂടെ നടന്നുപോയവനാണ്. അവനു കൂട്ടായി വന്ധ്യയായ അവന്റെ ഭാര്യ സാറായിരുന്നും ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ മരുഭൂമിയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചവരാണ് പിന്നെ ആകാശത്തിലെ നക്ഷത്രങ്ങൾപോലെയും കടൽക്കരയിലെ മണൽപോലെയുമുള്ള ജനതയ്ക്ക് ജന്മം നൽകിയത്. എന്തിനാണ് യാത്ര ചെയ്തതെന്നു ചോദിച്ചാൽ അവരുടെ ഉള്ളിൽ ഈ അഗ്നിയുണ്ടായിരുന്നു. അസ്വസ്ഥതയുണ്ടായിരുന്നു, ഈ വിശുദ്ധമായ അസ്വസ്ഥതയുണ്ടായിരുന്നു. The Holy unrest. അതുപോലെയാണ് മോശയും. മോശയെ ആട്ടിടയനായാണ് നമ്മളൊക്കെ അറിയുന്നത്. പക്ഷേ, അങ്ങനെയല്ല. അന്ന് ലോകത്തിലെ ശാസ്ത്രീയമായും സാങ്കേതികമായും രാഷ്ട്രീയമായും നവശക്തിയായിരുന്ന ഈജിപ്തിലെ ഫറവോ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ വളർന്നുവന്ന രാജകുമാരനാണ് മോശ. കൊട്ടാരത്തിലെ സുഖഭോഗങ്ങൾ എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് ഇറങ്ങിത്തരിച്ചവനാണ്. സ്വന്തം ജാതിയുടെ ജനതയുടെ നിലവിളികേട്ട് ഇറങ്ങിത്തരിച്ച തീർത്ഥാടകനായിരുന്നു മോശ. അവൻ വെറും ആട്ടിടയനായിത്തീർന്നു. എല്ലാവരും അധിക്ഷേപിക്കുന്ന നിരക്ഷരനായ, ഒന്നുമില്ലാത്തവനായ ആട്ടിടയനായിത്തീർന്നു ആ രാജകുമാരൻ. അവിടെനിന്നാണ് പിന്നെ മോശയുടെ പുതിയ പ്രയാണം ആരംഭിക്കുന്നത്. മോശയെയും അബ്രഹാമിനെയും മാതൃകയാക്കിയവരായിരുന്നു നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ.

പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് തിരുമേനിയെക്കുറിച്ചും ഇതുതന്നെ പറയാം. അദ്ദേഹം സാധാരണ ആർക്കും തന്നെ ലഭിക്കാത്ത വളരെ അസാധാരണമായ കഴിവുകൾ ദൈവം നൽകിയ ഒരാളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ ഈ അഗ്നി ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഒരിടത്തും ഉറച്ചുനിൽക്കാതെ അദ്ദേഹം പോയി. ചെന്ന് അവസാനം ചേർന്നത് എത്യോപ്യയിൽ രാജകൊട്ടാരത്തിലാണ്. സുഖമായി താമസിക്കാമായിരുന്നു. ചക്രവർത്തിയുടെ അടുത്ത ആളാണ്. കൊട്ടാരത്തിലെ എല്ലാ സുഖഭോഗങ്ങളും അനുഭവിച്ച് അതിസമ്പന്നനായ വ്യക്തിയായി, സ്വാധീനമുള്ള വ്യക്തിയായി ജീവിക്കാമായിരുന്നു. അത് ഉപേക്ഷിച്ച് പഠിക്കാൻ പോയി. അമേരിക്കയിൽ വെറും ബി. എ. വിദ്യാർത്ഥിയായിട്ട് അദ്ദേഹം പോകുകയാണ്. അവിടെയും നിന്നില്ല. പഠനം കഴിഞ്ഞ് അവിടെ താമസിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചില്ല. പകരം ഇവിടെ വന്നു. വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചുമതലയെടുത്തു. ആലുവാ ഫെലോഷിപ്പ് ഹൗസിൽ ജോലി ചെയ്തു. ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചു. വേദപുസ്തകത്തെ ധ്യാനിച്ചു. അത് പ്രബോധനം നൽകി. അദ്ദേഹം വീണ്ടുമിങ്ങനെ യാത്ര ചെയ്യുകയാണ്. ഇത് ഈ വിശുദ്ധമായ അഗ്നി, ഈ അസ്വസ്ഥത ഉള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ്. അപ്പോൾ ഈ രണ്ട് പിതാക്കന്മാരും ഇത് നമുക്ക് തെളിയിച്ചു തരുന്നുണ്ട്.

എന്തിനാണ് ഇത് പറയുന്നതെന്നു ചോദിച്ചാൽ, നമ്മൾക്കെല്ലാവർക്കും പരിചയമുള്ള പദമാണ് സ്റ്റാറ്റസ്കോ എന്നുള്ള പദം. ഇപ്പോൾ കേസുകൾ ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞ് എല്ലാവർക്കുമറിയാം സ്റ്റാറ്റസ്കോ എന്ന് പറഞ്ഞാൽ എന്താണെന്ന്. എങ്ങനെയോ അങ്ങിനെയായിരിക്കുക എന്നുള്ളതാണ് ആ വാക്കിന്റെ അർത്ഥം. യാതൊരു മാറ്റവുമില്ല. മുന്നോട്ടുമില്ല, പുറകോട്ടുമില്ല. അവിടെയിങ്ങനെ പാറപോലെ ഉറച്ചിരിക്കുക, സ്വസ്ഥമായി ഇരിക്കുക എന്നുള്ളതാണ്. ഈ സ്റ്റാറ്റസ്കോയിൽ നിന്ന് വിട്ടുപോയവരാണ് ഈ രണ്ടു പിതാക്കന്മാർ.

14-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പേർഷ്യയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന മിസ്സിക് കവിയായിരുന്ന കാക്കീസിന്റെ ഒരു ചെറിയ കവിതയുണ്ട്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ കബറടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഈ കബറുകളിൽ നിന്നും അദ്യശ്യമായ പുകച്ചുരുളുകൾ ഉയരുന്നുണ്ട്. അവരുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ, അവരുടെ അപാരമായ വിജ്ഞാനദാഹത്തിന്റെ, മനുഷ്യക്ഷേമത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള അവരുടെ പ്രാർത്ഥനകളുടെ ഒരിക്കലും അണയാത്ത അഗ്നിനാളങ്ങൾ ഇപ്പോഴും അവിടെയുണ്ട്. അതിനെ സൂചിപ്പിക്കാനായിരിക്കണം ഈ വലിയ മെഴുകുതിരി കുനംകുളത്തു നിന്നും ഇവിടെ കൊണ്ട് സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത്. അണയാത്ത തിരി ശക്തമായ ദീപനാളം.

മൂന്നാമതായിട്ട്, ഇന്ന് പിതാക്കന്മാരുടെ ഓർമ്മദിവസം വായിക്കുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു വേദഭാഗം താലന്തുകളുടെ ഉപമയെക്കുറിച്ചാണ്. ഒരു നാണയം കൊണ്ട് പത്തു നാണയങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയവൻ. ഒരു നാണയം കൊണ്ട് അഞ്ച് നാണയങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയവൻ. ഒന്നുമുണ്ടാക്കാതെ അത് പൊതിഞ്ഞു സൂക്ഷിച്ചവൻ. നമ്മുടെ നസ്രാണികളുടെ ജീവിത വ്യാഖ്യാനം ഒരുപക്ഷേ രസകരമായിരിക്കാം. നമ്മൾ കച്ചവടത്തിലൊക്കെ താല്പര്യമുള്ളവരാണ്. പിതാക്കന്മാർ പലരും കച്ചവടക്കാരായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് നമുക്ക് ആദ്യത്തെ രണ്ട് ആളുകളെക്കുറിച്ചും താല്പര്യമുണ്ട്. ഒന്ന് പത്താക്കുന്നവനും ഒന്ന് അഞ്ചാക്കുന്നവനും. കർത്താവ് തന്നെ അവരെ ശ്ലാഘിക്കുന്നുണ്ട്. ലാഭമുണ്ടാക്കി എന്നാണ് അവിടെ പറയുന്നത്. അതുകൊണ്ട് കച്ചവടത്തിൽ ലാഭമുണ്ടാക്കാൻ ഏതുമാർഗവും അവലംബിക്കാം എന്നുള്ളതായിരിക്കാം നമ്മുടെ ഒരു വ്യാഖ്യാനം. മാത്രവുമല്ല, ലാഭവും അമിതലാഭവും ഉണ്ടാക്കുന്ന എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നത്

നസ്രാണികളാണെന്നുള്ളത് ഒരു സാമൂഹികശാസ്ത്ര പഠനത്തിന്റെ ആവശ്യമൊന്നുമില്ലാതെ തന്നെ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. എന്നാൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ കാര്യം വരുമ്പോൾ മൂന്നാമത്തെ ആളെ ആണ് നമ്മൾ മാതൃകയായിട്ട് എടുക്കുന്നത്. ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് എന്തൊരു ഭയമാണ്! അവൻ വിതകാത്തിടത്ത് നിന്ന് വാറുകയും വിതറാത്തിടത്തു നിന്ന് കൊയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നാണ് യജമാനനെക്കുറിച്ച് പറയുന്നത്. വലിയ ഭയമാണ്. ചില വിദ്യാർത്ഥികളുണ്ട്. ഗുരുക്കന്മാരെ കാണേണ്ട സമയത്ത് കാണുകയില്ല. പിന്നെ വിളിച്ചു ചോദിക്കുമ്പോൾ പറയും, അങ്ങയോടുള്ള ബഹുമാനം കൊണ്ടാണ്, ഭയം കൊണ്ടാണ്. അങ്ങ് വിതകാത്തിടത്തു നിന്ന് വാറുന്നവനാണ്, വിതകാത്തിടത്തു നിന്നു കൊയ്യുന്നവനാണ് എന്നുള്ള ചിന്ത കൊണ്ടാണ് എന്ന് പറയും. ഇതുപോലെയാണ് നസ്രാണികളുടെ ചിന്ത എന്ന് തോന്നുന്നു. വിശ്വാസം എന്നു പറയുന്നത് അങ്ങനെ വെച്ചേക്കാവുന്നതല്ല. അത് സ്റ്റാറ്റസ്കോ അല്ല. അതിനെ വിനിമയം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ അതുകൊണ്ട് എന്താണ് നാം അർത്ഥമാക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ജനങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികമായ ആവശ്യമെന്താണ് എന്നൊന്നും ചിന്തിക്കാതെ നാമതിനെ പൂഴ്ത്തി മേമ്പുട്ടിൽ സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കുന്ന രീതിയാണ് നമുക്കുള്ളത്. ഈ പിതാക്കന്മാർ അങ്ങനെ അല്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അവർ എല്ലാവരുമായിട്ടും സംവദിച്ചത്. ലോകത്തിന്റെ എല്ലാ വിജ്ഞാനമേഖലകളിലേക്കും പ്രവേശിക്കുവാൻ ഒരാൾക്ക് സാധിച്ചു. മറ്റൊരാൾക്ക് അന്നത്തെ പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളിൽ അങ്ങനെയൊരു ലോകയാത്രയ്ക്കൊന്നും അവസരം കിട്ടിയിരുന്നില്ല. കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹം അത് ചെയ്യുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇവിടെ ഈ ഒന്നുമില്ലാത്ത മണ്ണിൽ ഈ ഊഷരഭൂമിയിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വലിയ ദീപങ്ങൾ തെളിയിച്ച ആളാണ്. അത് വിശ്വാസത്തെ വിനിമയം ചെയ്തതുകൊണ്ടാണ്. ഇവരുടെ ഈ പൈതൃകത്തെ എങ്ങനെയാണ് നാം മുന്പോട്ട് കൊണ്ടുപോകേണ്ടത് എന്നുള്ളതാണ് നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ചോദ്യം. നമ്മുടെ സമൂഹം ഈ സ്റ്റാറ്റസ്കോ പറഞ്ഞുപറഞ്ഞ് സ്റ്റാറ്റസ്കോ ആയിട്ട് അങ്ങനെ മാറിയിരിക്കുന്നു എന്ന് പലപ്പോഴും തോന്നിപ്പോകുന്നു.

1912-ലാണ് നമ്മുടെ കാതോലിക്കേറ്റ് ആരംഭിച്ചത്. 2012-ൽ 100-ാം വാർഷികമാണ്. പത്തു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു തന്നെ നമ്മുടെ വൈദികസമ്മേളനത്തിലും ചില മാനേജിംഗ് കമ്മിറ്റികളിലുമൊക്കെ അതിനുള്ള രൂപരേഖകൾ വരെ തയ്യാറാക്കി. എങ്കിലും ഇപ്പോഴും അതെല്ലാം എല്ലാവരും മറന്നിട്ട്, ചില അപ്രധാനമായ കാര്യങ്ങളിലേക്കാണ് പല കമ്മിറ്റികളിലും ചർച്ചകൾ പോകുന്നത്. നമ്മുടെ മുൻഗണന എന്തിനാണ് കൊടുക്കേണ്ടത്, എങ്ങനെയാണ് നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തെയും നമ്മുടെ ക്രിസ്തീയ ദൗത്യത്തെയും ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ നാം വിനിമയം ചെയ്യേണ്ടത് എന്നുള്ളത് ചിന്തിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ ജനങ്ങൾ ദാഹാർത്തരാണ്. ആദ്ധ്യാത്മികമായി അവർക്ക് ദാഹിക്കുന്നു, അവർക്ക് വിശക്കുന്നു. അവർ എന്തും ഭക്ഷിക്കുവാൻ തയ്യാറാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് പലപ്പോഴും അവർ വിട്ട് മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളിലേക്കൊക്കെ പോകുന്നത്. ഈ ആളുകളുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക ദാഹത്തിന് മറുപടി കൊടുക്കാൻ, ഭക്ഷണവും വെള്ളവും കൊടുക്കുവാൻ സഭയ്ക്ക് സാധിക്കണം. ഈ പിതാക്കന്മാരുടെ വലിയ മാതൃക ഇന്ന് അതിന് നമ്മെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതായിരിക്കാം നമ്മൾക്ക് അവർക്ക് നൽകാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ഉപഹാരം, ഏറ്റവും വലിയ ആദരാഞ്ജലി. ഈ രണ്ടു പിതാക്കന്മാരുടെയും അവരോടൊപ്പം ഈ സെമിനാരിയിൽ താമസിച്ച് പഠിപ്പിച്ച് ലോകത്തെ പ്രബുദ്ധമാക്കിയ എല്ലാ ഗുരുക്കന്മാരെയും നമുക്ക് നന്ദിപൂർവ്വം ദൈവത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ സ്മരിക്കാം. ഈ ജീവന്റെ ശൃംഖല അനവരതം മുന്നോട്ടു പോകട്ടെ. ഈ ദീപനാളങ്ങൾ ലോകത്തെ പ്രകാശമയമാക്കട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് എന്റെ എളിയ വാക്കുകൾ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

(2007 നവംബർ 24-ന് കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയിൽ പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദീവനാസ്യോസ് ഒന്നാമന്റെയും പൗലോസ് മാർ ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെയും ഓർമ്മപ്പെരുനാളിൽ വി. കുർബ്ബാനമദ്ധ്യേ നടത്തിയ പ്രഭാഷണം)